

σιν ἐν τῇ τέχνῃ μέσον καὶ οὐχὶ σκοπόν, ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ ἤρξατο, ἐν στενῷ κύκλῳ, ἐπιπολαίως ὁμιλῶν περὶ τῶν φιλολογικῶν πλεονεκτημάτων τῆς ἐξ ἐναντίας εὐελπίς καὶ ἐπιδεικτικῶς ἐβασίζετο εἰς τὴν ἐπιτηδειότητά του.

Νὰ διαπρέψῃ! ἡ λέξις αὕτη ἐπ' ἀνῆρχετο ἀκαταπαύστως εἰς τὰ χεῖλη του, πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ του, ὅλα τὰ μέσα ἐθεώρει καλὰ. Κυρίως ἐφιλοδόξει ἤδη μόνον νὰ διέλθῃ ἐν ἀργίᾳ ζωὴν εὐάρεστον, καὶ ἐν μιᾷ λέξει: ἐκερδοσκοπεῖ γάμον ἐρωτικόν.

Νὰ συναντήσῃ τὴν κ. Σαρδῶ, — μίαν τῶν μωροκενυδοζῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες πιστεύουσιν ὅτι νυμφεύεται τις τὴν κόρην των μόνον, ὅπως ἔχῃ τὴν εὐτυχίαν νὰ εἶνε υἱὸς των, — ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἰωάνναν περιπέτεια ἀνέλπιστος. Ἐδάνεισεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ βουλευτοῦ βιβλία, ἔψαλλε μετ' αὐτῆς θυφιδίας, ἔγραψε στίχους ἐπὶ τοῦ λευκώματός της, καὶ μεταδίδων αὐτῇ γνώσεις τινὰς περὶ οἰκισμῶν, ἐδράττετο τῆς ἐξαίρετου εὐκαιρίας νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ τῶν προγόνων του, πεσόντων παρὰ τὸ πλευρόν Γουλλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ, κατὰ τὴν μάχην τοῦ Ἀστιγγ.

Οὐδὲ ἡμέλησε νὰ περιποιηθῇ προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Καλλιόπην, ἐπιτυχῶν μάλιστα τῆς εὐνοίας τοῦ κ. Σαρδῶ, σπουδαίως συζητῶν ἐπὶ πολλῶν βιομηχανικῶν καὶ πολιτικῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια ὁ κατασκευαστὴς τοῦ χάρτου ἐπίστευεν ὅτι ἐγνώριζεν.

Ὁ Ἰωάννης οὐχ ἤττον προέβλεπε μέγα κώλυμα διὰ τὰ σχέδια του.

Καίτοι ἔφερον ὄνομα τοιοῦτον, οὐδέποτε εἶχε συνάψει σχέσεις μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ἧς ἡ κ. Σαρδῶ ἤθελε διὰ παντὸς τρόπου ν' ἀποτελέσῃ μέρος.

Τὸ νὰ κερδίσῃ τὴν καρδίαν ἀριστοκράτιδος κυρίας καὶ ν' ἀνυψωθῇ ὑπο τὴν σκιάν της, ἦτον ἀναντιρρήτως τὸ ἀσφαλέςτερον, τὸ συντομώτερον, τὸ εὐαρεστώτερον πάντων τῶν μέσων· περὶ τούτου δ' ἐπανελημμένως ἐσκέπθη.

Δυστυχῶς δι' αὐτὸν αἱ ἀριστοκράτιδες, ἀφθονοῦσαι ἐν τοῖς βιβλίοις, εἶνε σπανιώταται ἐν τῇ πραγματικῇ ζωῇ.

Παρήλθον μῆνες, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθομένου.

Ἦδη νομιζομεν ἐξηγεῖται ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Ἰωάννης ἐδράξατο τόσῳ προθύμῳ τῶν ἰων τῆς κ. Δεναραντάλ· ἡ κόμησας ἦτον ἰσως ὁ ἀγγελος, ὃν πρὸ πολλοῦ περιέμενεν. Ἡ χαρὰ του ἠῤῥησεν ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἡ γυνή, ἧς εἶχε θαυμάσει τὴν καλλονήν, ἦν ἡ ἀπιστος ἐρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ. Ἐγκαρδίως ἀπεστρέφετο τὸν Μονθάλ ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐπιτυχῶν. Τὸ νὰ προσελκύσῃ δὲ τὸν ἔρωτα, ἰδίᾳ τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς περιφρονησάσης τὸν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλον του, τῷ ἐφάνετο θρίαμβος, σχεδὸν ἐκδικησις.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐρρίφθη ἐπὶ κλιντήρος καὶ παρατηρῶν τὴν ἀνθοδέσμη τῆς Ζήλιας ἀνέκραξε:

— Κρατῶ τὴν τύχην μου!

Κατόπιν περιέπεσεν εἰς βαθὺν ρεμβά-

σμόν· ἤθελε ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Βισύ, διότι ἐν Παρίσις οὐδέποτε ἴσως εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ συναντᾷ τὴν κ. Δεναραντάλ.

Χάρις εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς κ. Σαρδῶ, ὁ Ἰωάννης εὗρεν οὐχ ἤττον τὸ μέσον νὰ βλέπῃ καθ' ἐκαστὴν τὴν κυρίαν Δεναραντάλ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ὑπῆρξαν τόσον ἐκφραστικοί, ὥστε ἡ Ζήλια, ἀναχωροῦσα ἐκ Παρίσιος, ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἐγκατέλιπεν ἐκεῖ τὸ μέγα πάθος, ὅπερ ἐπέδιδωκεν.

[Ἔπεται συνέχεια].

K.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Διήγημα

Νέος τις περιεφέρετο μετ' ἀνήσυχον τὸ ὕψος ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐφάριε δίοπτρα κυανᾶ, καί, χωρὶς νὰ ἔχῃ καταρροήν, ἔφερεν ἀδιαλείπτως τὸ μανδύλιον εἰς τὴν ρίνα. Διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐκράτει μικρὸν μαῦρον σάκκον περιέχοντα, ὡς ἀργότερον ἔμαθον, μεταξίνον κοιτωνίτην καὶ βρακίον τουρκικόν.

Κατὰ καιροῦς, μετέβαινε μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐθεώρει ἐν τῇ ὁδῷ, ἐξηγεν εἶτα τὸ ὥρολόγιον καὶ τὸ παρῆβαλλε πρὸς τὸ ἐκκρεμές τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ ἀμαξοστοιχία θ' ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν· ἀλλὰ πολλοὶ φοβοῦνται πάντοτε τὰς ἀργοπορίας.

Ἡ ἀμαξοστοιχία δὲν ἦτο ἐκ τῶν προωρισμένων νὰ περιλάβωσι μέγα πλῆθος· ὀλίγαι ἦσαν αἱ τῆς πρώτης θέσεως ἀτμάμαξαι· δὲν ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν οἱ ὑπάλληλοι, περατοῦντες τὴν ἡμερησίαν των ὑπηρεσίαν, διασπείρονται εἰς τὰς ἐξοχάς.

Ὅτε ἤρχισαν οἱ ταξειδιῶται νὰ προσέρχονται, Παρισίους τις εὐκόλως ἐν αὐτοῖς θ' ἀνεγνώριζεν ἀγρότας καὶ μικροπόρους τῶν πέριξ.

Ἐν τούτοις, πάντοτε ὁσάκις εἰσῆρχετο τις ἐν τῷ σταθμῷ ἡ ὁχηματιστατοπρὸ τῆς θύρας, ἡ καρδιά του διοπτροφόρου νέου ἐξωγοῦντο δίκην ἀεροστάτου, τὰ γόνατά του ὑπέτρεμον, ὁ σάκκος του ἐκινδύνευε νὰ διαφύγῃ τῆς χειρὸς του καὶ τὰ δίοπτρα νὰ καταπέσῃ τῆς ρινὸς του, ἡ μᾶλλον, ν' ἀναστραφῶσι πρὸς τὸ μέρος τῶν μυστάκων.

Τὸ δεινὸν τῆς θέσεως ἐπετάθη ὅτε, μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, ἐνεφανίσθη διὰ πλαγίας τινὸς θύρας ἐρχομένη ἀπὸ τοῦ μόνου ἀκριβῶς μέρους, πρὸς δ' οὐδεμίαν εἶχε δοθῇ προσοχή, γυνὴ τις μελανὰ ἐνδεδυμένη, με πυκνὸν ἐπὶ τῆς ὄψεως πέπλον, καὶ με βαθύχρουν ἐκ μαρκίνου σάκκον, περικλείοντα, ὡς μετέπειτα ἐπληροφορήθη, θαυμάσιον κοιτωνίτην καὶ κυανᾶ ἀτλαζωτὰ σανδάλια.

Ἡ γυνὴ καὶ ὁ νέος προέβησαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ἀτενίζοντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, οὐδέποτε ἐμπρὸς αὐτῶν. Συνηνητήθησαν, ἔθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων καὶ ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀφωνοί,

ἀσπαίροντες, πλήρεις παλμῶν, διατελοῦντες ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς τῶν σφοδρῶν ἐκείνων συγκινήσεων, ἀντὶ τῶν ὁποίων προθύμως θὰ ἐδίδον εἰς ἀντάλλαγμα ἐκατὸν ἔτη ζωῆς φιλοσόφου.

Ὅτε ἀνεῦρον τὴν δύναμιν τοῦ ὁμιλεῖν:

— Λέον, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή—ἐλησμόνησα ν' ἀναφέρω ὅτι ἦτο νέα καὶ ὠραία—Λέον, ὅποια εὐτυχία! Ἀδύνατον νὰ σὲ ἀνεγνώριζον μετὰ αὐτὰ σου τὰ κυανᾶ δίοπτρα.

— Ὅποια εὐτυχία! ὑπέλαβεν ὁ Λέων, οὐδέποτε θὰ σὲ ἀνεγνώριζον ὑπ' αὐτὸν τὸν μαῦρον πέπλον.

— Ὅποια εὐτυχία ἐπ' ἀνέλαθεν ἐκείνη. Ἄς λάβωμεν ταχέως θέσιν· ἂν ὁ σιδηροδρόμος ἀνεχώρει ἀνευ ἡμῶν!... καὶ τῷ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα. Ποῦτος λέγει τὸ ἐναντίον! εἰμαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μετὰ τῆς Κλάρας καὶ τοῦ συζύγου της, μεταβαίνομεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν των οἰκίαν, καὶ ὀφείλω αὐρίων νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσω.

Καί, προσέθηκε γελῶσα καὶ ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν:

— Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀνεχώρησε, καὶ αὐρίων... ἀφοῦ διέλθω τὴν τελευταίαν ἐσπέραν μαζί της... (τῷ ἔθλιψεν ἐκ νέου τὸν βραχίονα), αὐρίων τὴν πρωίαν, θὰ μ' ἀφήκῃ εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου θὰ εὕρω τὴν Οὐρσούλην, τὴν ὁποίαν ἐπεμψα πρώτην, εἰς τῆς θείας μου... ὦ! τὰ πάντα ἔχω προνοήσει! Ἄς λάβωμεν τὰ εἰσιτήριά μας... Ἀδύνατον νὰ μᾶς μαντεύσουν! ὦ! ἂν μᾶς ἐζήτουν τὰ ὀνόματα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον; ἐλησμόνησα...

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δουρῆ.

— ὦ! ὄχι. Ὁχι Δουρῆ. Ἐἴχομεν εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον ὑποδηματοποιὸν μετὰ τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Τότε, Δουμῶν;

— Δωμόν.

— Ἔστω, ἀλλὰ τίποτε δὲν θὰ μᾶς ζητήσουν.

Ὁ κώδων ἐσήμανεν, ἡ θύρα τοῦ χώρου τῆς εἰσόδου ἠνοίχθη, καὶ ἡ νεανίς, ἐπιμελῶς πάντοτε κεκαλυμμένη, ὤρμησεν ἐν μιᾷ ἀμαξῇ μετὰ τοῦ νεαροῦ τῆς συντρόφου.

Δευτέραν ἤδη φοράν, ὁ κώδων ἐσήμανεν· ἐκλείσαν τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος των.

— Εἴμεθα μόνοι! ἀνέκραξαν περιχαρεῖς.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὁμως στιγμὴν, ἀνὴρ περίπου πεντηκοντούτης, ὀλόμαυρα ἐνδεδυμένος, μετ' ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀνιῶν, εἰσῆλθε καὶ κατέλαβε μίαν τῶν γωνιῶν.

Ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριξε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἤρχισε νὰ κινῆται.

Οἱ δύο νέοι, ἀποσυρθέντες ὅσον ἡδύναντο μακρότερον τοῦ ὄχλου των γείτονος, ἤρχισαν νὰ ὁμιλῶσι ταπεινοφῶνως καὶ ἀγγλιστί ἐξ ὑπερβαλλούσης ἐπιφυλακτικότητος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἕτερος ταξειδιώτης ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ, καὶ μετὰ πολὺ καθαρωτέρας βρετανικῆς προφορᾶς, ἐὰν ἔχετε μυστικά, κάλλιον νὰ μὴ τὰ εἰπῃτε ἀγγλιστί. Εἰμαι Ἀγγλος, λυποῦμαι ὅτι

σας ἐνοχλῶ, ἀλλὰ, εἰς τὸ ἄλλο διαμέρισμα, ἦτο εἰς μόνος, καὶ ἔχω τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ ταξειδεύω ποτὲ μὲ ἕνα μόνον. . . Ἐἶχε μορφήν Ἰουδα. Καὶ ἴσως τοῦτο τὸν ἔθετεν εἰς πειρασμόν.

Καὶ ἐπέδειξε ταξειδιωτικὸν σάκκον, ὃν εἶχε ρίψει πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου.

— Ἐπὶ τέλους, ἂν δὲν κοιμηθῶ, θ' ἀναγνώσω.

Τῷ ὄντι ἐπειράθη ἀνυποκρίτως νὰ κοιμηθῇ.

Ἦνοιξε τὸν σάκκον, ἐξήγαγε σκουῖον, τὸν ἐφόρεσε καὶ ἔκλεισεν ἐπὶ τὴν διάστημα τοὺς ὀφθαλμούς· τοὺς ἦνοιξεν εἴτα ἐκ νέου μετὰ κινήματος ἀδηνουσίως, ἀνεζήτησεν ἐν τῷ σάκκῳ τοῦ δίοπτρα, εἴτα ἐλληνηκὸν τι βιβλίον· ἐπεδόθη τέλος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν μετ' ἀκρας προσοχῆς.

Διὰ νὰ λάβῃ ἀπὸ τοῦ σάκκου τὸ βιβλίον, ἐδέησε νὰ μετατοπίσῃ πληθύν ἀντικειμένων πληρουντῶν αὐτὸν ἀναμῖξ.

Ἐξήγαγε, μετὰ ξὺν ἄλλων, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σάκκου, ὀγκώδη δέσμη Ἀγγλικῶν χαρτονομισμάτων, τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι θρονίου, καί, προτοῦ τὴν ἐπαναθέσῃ ἐν τῷ σάκκῳ, τὴν ἐπέδειξε πρὸς τὸν νέον ἑρωτῶν ἂν θὰ εὕρισκεν εἰς Ν* ν' ἀλλάξῃ τραπέζογραμμάτια.

— Πιθανόν, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγγλίας.

Ν* ἦτο ὁ τόπος, πρὸς ὃν οἱ δύο νέοι κατηυθύνοντο.

Ὑπάρχει ἐν Ν* μικρὸν τι πανδοχεῖον, ἀρκούντως καθαρὸν, μὴ βλέπον κόσμον ἢ τὴν ἐσπέραν ἐκάστου Σαββάτου. Διατείνονται ὅτι οἱ θάλαμοί του εἶνε καλοὶ, πρᾶγμα ἀπίθανον διὰ προσωπικὸν ξενοδοχεῖον μικρὸν ἀπέχοντος τῶν Παρισίων.

Ὁ νέος, ὃν ἐκάλεσα Λέοντα, εἶχε γνωρίσει τὸ ξενοδοχεῖον, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, ἀνευ κυανῶν δίοπτρων, καί, ἐκ τῆς περιγραφῆς τούτου ἦν ἔκαμεν, ἢ φίλην του μέγαν συνέλαβε πόθον νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ.

Διετέλει, ἄλλως, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, εἰς τοιαύτην πνευματικὴν διαθέσιν, ὥστε τὰ τεῖχη φυλακῆς θὰ τῇ ἐφαίνοντο πλήρη θεληγῆτρων, ἥρκει νὰ ἐκλείετο ἐκεῖ μετὰ τοῦ Λέοντος.

Ἐν τούτοις, ἡ ἀμαξοστοιχία ὁλονὲν προὔχρει· ὁ Ἀγγλος ἐνεγίνωσκε τὰ ἐλληνικὰ του, χωρὶς νὰ στρέφῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες τόσῳ ταπεινοφῶνως συνωμίλουν, ὥστε ἐρασταὶ μόνον ἠδύναντο ν' ἀκούωσιν ἀλλήλους.

Δὲν θὰ ἐκπλήξω ἴσως τοὺς ἀναγνώστας μου λέγων ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἦσαν ἐρασταὶ καθ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, καί, τὸ χειρότερον, ὅτι δὲν ἦσαν συνευγεμένοι, ἐμποδιζόμενοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ λόγων ἰσχυρῶν.

Ἐρθασαν εἰς Ν*

Πρῶτος κατέβη ὁ Ἀγγλος.

Ἐνῷ ὁ Λέων ἐβοήθει τὴν φίλην του νὰ κατέλθῃ τῆς ἀμαξίας, χωρὶς νὰ ἐπιδείξῃ τὰς κινήμας τῆς, ἀνὴρ τις ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἐξωστέγου τοῦ γείτονος διαμερίσματος.

Ἦτο ὠχρός, κίτρινος μάλιστα, τοὺς ὀφθαλμούς· ἔχων βεθυθισμένους καὶ αἰμοβαφεῖς, τὸ γένειον ἐν ἀταξίᾳ, σημεία

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαρακτηρίζοντα τοὺς μεγάλους ἐγκληματίας. Ἡ περιβολὴ του ἦτο κατὰ κράτος, ἀλλ' ὀλοτελῶς τετριμμένη. Ὁ ἐπενδύτης του, πάλαι ποτὲ μαῦρος, ἤδη δὲ φαῖος εἰς τὴν ράχιν καὶ τοὺς ἄγκωνας, ἐκομבוῦτο μέχρι πώγωνος, ἵνα ἴσως ἀποκρύψῃ ἐσωκάρδιον ἔτι μᾶλλον τετριμμένον.

Προὔχωντος πρὸς τὸν Ἀγγλον, καί, δι' ὅρους ταπεινοτάτου:

— Uncle! τῷ εἶπε

— Leave me alone you wertch! ἀνέκραξεν ὁ προσκυρομενὴς θεῖος, οὐ τὸ φαῖον ὅμως ἤστραψεν ἐξ ὀργῆς.

Καὶ ἔκαμε κίνημα ὅπως ἐξέλθῃ τοῦ σταθμοῦ.

— Don't drive me to despair, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄλλος μὲ τόνον θρηνηδὴ ἄμα καὶ σχεδὸν ἀπειλητικόν.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ κρατήσετε μίαν στιγμὴν τὸν σάκκον, εἶπεν ὁ γηραιὸς Ἀγγλος ρίπτων τὸν ταξειδιωτικὸν του σάκκον πρὶ τῶν ποδῶν τοῦ Λέοντος.

Ἐλαβε πάραυτα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν ἀπασχολήσαντα αὐτόν, τὸν ὠδήγησεν ἢ μᾶλλον τὸν ὠθησεν εἰς τινὰ γωνίαν, ἔνθα ἤλπιζεν ὅτι δὲν θὰ ἠκούετο, καί, ἐκεῖ, τῷ ὠμίλησε πρὸς στιγμὴν λίαν τραχέως, ὡς ἐφαίνετο. Ἐξήγαγεν εἴτα τοῦ θυλακίου του χαρτία τινὰ, τὰ συνέθλιψε καὶ τὰ ἔθηκεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀποκαλέσαντος αὐτὸν θεῖου.

Ὁ τελευταῖος οὗτος λαβὼν τὰ χαρτία δίχως νὰ εὐχαριστήσῃ, πάραυτα σχεδὸν ἀπεμακρύνθη καὶ ἐξηφανίσθη.

Ἐν μόνον ξενοδοχεῖον ὑπάρχει ἐν Ν*, διὸ δὲν πρέπει ν' ἀπορῶμεν ἂν μετὰ τινὰ λεπτά, ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς φιλαλήθους αὐτῆς ἱστορίας εὕρισκοντο ἐκεῖ.

Ἐν Γαλλίᾳ, πᾶς ταξειδιώτης ἔχων τὸ εὐτύχημα νὰ φέρῃ εἰς τὸν βραχίονα γυναικᾶ καλῶς ἐνδεδυμένην, θὰ καταλάβῃ ἀφύκτως τὸν ἐκλεκτότερον τῶν θαλάμων ἐν παντὶ ξενοδοχείῳ· οὕτω ἐθαπτίσθημεν τὸ εὐγενέστερον ἔθνος τῆς Εὐρώπης.

Ἄν ὁ εἰς τὸν Λέοντα δοθεὶς θάλαμος ἦτο ὁ καλλίτερος, τόλμημα θὰ ἦτο νὰ συνεπεραίναμεν ἐκ τούτου περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἐξαίρετος.

Περιεῖχε μεγάλην ἐκ κερυξόλου κλίνην, μετὰ περικλινῶν παραπετασμάτων ἐφ' ὧν ἰόχρους ἀπετυποῦτο ἡ μαγικὴ ἱστορία τοῦ Πυράμου καὶ τῆς Θίσβης. Τὰ τεῖχη ἦσαν κεκαλυμμένα διὰ ζωγραφιστοῦ χάρτου, παριστῶντος ἀποψιν τῆς Νεαπόλεως μετὰ πολλῶν προσώπων· ἀτυχῶς, οἱ ἄργοι καὶ ἀδιάκριτοι ταξειδιῶται εἶχον προσθέσει μύστακας καὶ πῖπας εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα ἐν γένει, ἄρρενα καὶ θήλεα· καὶ πολλὰς ἀνοησίας πεζὰς καὶ ἐμμέτρους, διὰ μολυβδίδος γεγραμμένας, ἀνεγίνωσκε τις ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ τεύχους τούτου διάφοροι ἐκρέμαντο εἰκόνες: ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος δίδων ὄρκον εἰς τὴν συνθήκην τοῦ 1830, ἡ πρώτη συνάντησις τῆς Ἰουλίας καὶ τοῦ Σαὶν Πρέ, ἡ Προσδοκία τῆς εὐτυχίας, καὶ οἱ Πόθοι, κατὰ τὸν κ. Δουβύφ.

Ὁ θάλαμος αὐτὸς ἐκκλείτο κυανοῦς, διότι τὰ δύο του πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ἐστίας ἀνάκλιντρα ἦσαν ἐξ ὁμοιοχρόου βελούδου τῆς Οὐτρέχτης· ἀλλ' ὑπὸ ἐτῶν ἤδη, ἔμενον κεκρυμμένα ὑπὸ ρυαὶ περικάλυψα καλύμματα φέροντα ροδῶσεις χρώματος ἀμαράντου.

Ἐνῷ αἱ θεράπαιναι τοῦ ξενοδοχείου συνωθοῦντο περὶ τὴν νεοελθούσαν, ἵνα τῇ πρὸξέωσι τὰς ἐκδουλεύσεις τῶν, ὁ Λέων, μὴ ἀμοιρῶν καλαισθησίας, καίτοι ἐρωτευμένος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον πρὸς παραγγελίαν τοῦ δαίπνου.

[Ἐπεται συνέχεια]

*

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἀσκάκιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εἰκοσιπενταετής Ἑλλήν πλοίαρχος διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου. λ. 50. — Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθίκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβὰλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθρὰ προσωποδοφοί, ὑπὸ Ponson de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστογιάννου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ἐρυθροδερμοί, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50. — Ἡ κακὴ τῷ Θωμᾷ ἢ ὁ βίος τῶν μαύρων ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ Ἐρριέτας Στιβὸς, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμ. 2) δρ. 2.50. — Ἰατρὸς Ραμῶν, ὑπὸ Γεωργίου Ἰνέ, μετάφρασις Α. Παπαδιαμαντῆ, δρ. 3. — Ἰζολίνα ἢ Μεξικανὴ, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ἱστορία τεθνῶτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κρυψὴ τῆς παράφρονος, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Διήγησις Λατσεναγῆ, ὑπὸ Ἐρνέστου Καενδή, δρ. 4.50. — Μνηστὴ τῶν ἑκατομυρίων, δρ. 5. — Μεγὰλὴ περυσία, νεώτατον μυθιστόρημα, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3.20. — Μυῖρος πειρατῆς, μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Νουάρ, (τόμ. 3) δρ. 4. — Μαρκεσία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ἰουλίου Μαρῶ, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αἰμυλίου Ρισδούργ, δρ. 4. — Μεγὰλὴ Ἰζα, ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μπουβιέ, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Μιχαὴλ Στρογκώ, ἀπὸ Μίσγας εἰς Σιδηρίαν, συγγραφή Ἰουλίου Βέρν, δρ. 2.50. — Πάσσαλος τοῦ θανάτου, μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 1.50. — Πάπισσα Ἰωάννα, μεσαιωνικὴ μελέτη, ὑπὸ Ἐμ. Ροῦσσ, ἐκδόσις μεγὰλὴ μετὰ εἰσαγωγῆς, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύκλιον τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Ἀγγρινιώτου, δρ. 2. — Πικρούλος Ἀλλιάγας, μετάφρασις Ν. Δραγοῦμη (τόμ. 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκώ, δρ. 1. — Αἱ Συνουσίαι τοῦ Λονδίνου, δρ. 2.50. — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρμελίων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70. — Ἡ Ἑλμᾶ, ἥτοι σκηναὶ ἐν Ἀνατολῇ, (τόμ. 2) δρ. 2.20. — Τὰ τέκνα τοῦ Γράν, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, δρ. 4. — Ἡ Γρόλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Ποναὺν δὲ Τερὰτ, δρ. 2.20. — Ἡ Ἀμαζία Ἀρῆμος 13, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν, δρ. 11. — Ἐξυμολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος, δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας, δρ. 1.10. — Ἡ Μοσχολογία τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ, δρ. 2.20. — Ἱστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόνι (τόμ. 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούργς τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ, δρ. 4.30. — Ταῖς ἡμέρας τῆς Κακουρήματος, δρ. 2.70. — Κλεοπάτρα, δρ. 2.70. — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου, μετ' εἰκόνων, δρ. 1.70. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθόδου (τόμ. 2) δρ. 4.30. — Ἡ Μάμμη (τόμ. 3) δρ. 6.60. — Περιουσία ἐν Περσῇ, μετ' εἰκόνων, δρ. 3.30.